

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

25 septembrie 2014*

„Acces la documente — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Document care provine din Germania în cadrul unei proceduri EU Pilot — Articolul 4 alineatele (4) și (5) — Articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță — Refuzul accesului — Încălcarea unor norme fundamentale de procedură — Obligația de a efectua o examinare concretă și individuală — Acces parțial — Interes public superior”

În cauza T-669/11,

Darius Nicolai Spirlea și **Mihaela Spirlea**, cu domiciliul în Capezzano Pianore (Italia), reprezentați inițial de V. Foerster și de T. Pahl, ulterior de V. Foerster și de E. George, avocați,

reclamanți,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de P. Costa de Oliveira și de H. Kraemer, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei Comisiei din 9 noiembrie 2011 prin care s-a refuzat acordarea către reclamanți a accesului la observațiile pe care Republica Federală Germania le-a adresat Comisiei la 7 iulie 2011, în cadrul procedurii EU Pilot 2070/11/SNCO,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul D. Gratsias, președinte, doamna M. Kancheva (raportor) și domnul C. Wetter, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 martie 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

Cadrul juridic

Cu privire la accesul la documente

- 1 Articolul 15 alineatul (3) TFUE prevede:

„Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică, care are reședința sau sediul statutar într-un stat membru, are drept de acces la documentele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, indiferent de suportul pe care se află aceste documente, sub rezerva principiilor și condițiilor care vor fi stabilite în conformitate cu prezentul alineat.

Principiile generale și limitele care, din motive de interes public sau privat, reglementează exercitarea dreptului de acces la documente, se stabilesc prin regulamente de către Parlamentul European și Consiliu, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

Fiecare instituție, organ, oficiu sau agenție asigură transparența lucrărilor lor și elaborează, în regulamentul său de procedură, dispoziții speciale privind accesul la propriile documente, în conformitate cu regulamentele menționate la al doilea paragraf [...]”

- 2 Articolul 42 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, intitulat „Dreptul de acces la documente”, prevede:

„Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică care are reședința sau sediul social într-un stat membru are dreptul de acces la documentele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, indiferent de suportul pe care se află aceste documente.”

- 3 Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) definește principiile, condițiile și limitele dreptului de acces la documentele acestor instituții prevăzut la articolul [15 TFUE].

- 4 Considerentele (4) și (11) ale Regulamentului nr. 1049/2001 au următorul cuprins:

„(4) Prezentul regulament vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente și definirea principiilor generale și a limitelor, în conformitate cu articolul 255 alineatul (2) din Tratatul CE.

[...]

(11) În principiu, publicul ar trebui să aibă acces la toate documentele instituțiilor. Cu toate acestea, anumite interese publice și private ar trebui protejate printr-un regim de excepții. Ar trebui să li se permită instituțiilor să-și protejeze consultările și deliberările interne, în cazul în care este necesar pentru păstrarea capacității lor de a-și îndeplini misiunile. La evaluarea necesității unei excepții, instituțiile ar trebui să țină seama de principiile consacrate de legislația comunitară în materie de protecție a datelor personale în toate domeniile de activitate ale Uniunii.”

5 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„Prezentul regulament urmărește:

- (a) definirea principiilor, a condițiilor și a limitelor, întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat, care cârmuiesc dreptul de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (denumite în continuare «instituții»), prevăzut la articolul 255 din Tratatul CE în vederea garantării unui acces cât mai larg la documente;
- (b) stabilirea regulilor care să garanteze o exercitare cât mai ușoară a acestui drept;
- (c) promovarea bunelor practici administrative privind accesul la documente.”

6 Articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament.

[...]

(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.

[...]”

7 Articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

[...]

— obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.”

8 Articolul 4 alineatele (4)-(6) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„(4) În cazul documentelor terților, instituția consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (1) sau (2), cu excepția cazului în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat.

(5) Un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.”

Cu privire la procedura EU Pilot

- 9 Procedura EU Pilot este o procedură de cooperare între Comisia Europeană și statele membre care permite să se verifice dacă dreptul UE este respectat și aplicat în mod corect în cadrul acestora. Procedura menționată urmărește soluționarea unor eventuale încălcări ale dreptului UE în mod eficient prin evitarea, în măsura posibilului, a deschiderii formale a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE.
- 10 Aspectele operaționale ale procedurii EU Pilot au fost descrise, într-o primă etapă, în Comunicarea Comisiei din 5 septembrie 2007, intitulată „Către o Europă a rezultatelor – aplicarea legislației comunitare” [COM(2007) 502 final]. În special, punctul 2.2 din această comunicare, intitulat „Îmbunătățirea metodelor de lucru”, prevede următoarele:

„[...] Conform situației actuale, solicitările și plângerile care aduc în discuție o problemă legată de aplicarea corectă a legislației comunitare și care sunt transmise Comisiei vor continua să fie înregistrate și luate în considerare [...] În cazul în care o anumită problemă necesită clarificarea poziției de fapt sau de drept a unui stat membru, aceasta va fi transmisă statului membru vizat. [...] statul membru respectiv va avea la dispoziție un termen scurt pentru a furniza în mod direct cetățenilor sau întreprinderilor vizate clarificările, informațiile și soluțiile necesare și pentru a informa Comisia. Atunci când problema semnalată se referă la o încălcare a dreptului comunitar, statele membre vor trebui să soluționeze sau să propună o modalitate de soluționare a acestei probleme, respectând termenele fixate în acest sens. Atunci când nu este propusă nicio soluție, Comisia va asigura continuarea demersurilor prin întreprinderea de noi acțiuni, inclusiv prin adoptarea procedurilor de încălcare a dreptului comunitar, în conformitate cu practicile în vigoare. [...] Rezultatele obținute pentru cazurile tratate vor fi înregistrate în vederea elaborării unor rapoarte de activitate și a continuării demersurilor, inclusiv prin înregistrarea și deschiderea procedurilor de încălcare a dreptului comunitar. Aceste rapoarte vor identifica volumul, natura și gravitatea problemelor care au rămas nerezolvate, indicând, de asemenea, dacă este necesară, utilizarea unor mecanisme specifice de soluționare a problemelor sau adoptarea unor inițiative sectoriale care să fie mai adecvate specificității cazului tratat. Toate aceste măsuri ar trebui să contribuie la reducerea numărului de proceduri privind încălcarea dreptului comunitar și la creșterea eficienței gestionării acestora. Comisia propune un exercițiu pilot care să implice participarea unora dintre statele membre în cursul anului 2008, exercițiu care ar putea fi extins, după efectuarea evaluării primului an de activitate, asupra tuturor statelor membre. [...]”

Istoricul cauzei

- 11 Reclamanții, Darius Nicolai Spirlea și Mihaela Spirlea, sunt părinții unui copil decedat în luna august a anului 2010, conform susținerilor acestora, din cauza unui tratament terapeutic pe bază de celule stem autologe care i-a fost aplicat într-o clinică privată cu sediul în Düsseldorf (Germania) (denumită în continuare „clinică privată”).
- 12 Prin scrisoarea din 8 martie 2011, reclamanții au introdus la Direcția Generală (DG) Sănătate a Comisiei Europene o plângere în care susțineau, în esență, că clinica privată ar fi putut să își desfășoare activitățile terapeutice ca urmare a inacțiunii autorităților germane, care ar fi încălcat astfel dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1394/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind medicamentele pentru terapie avansată și de modificare a Directivei 2001/83/CE, precum și a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 (JO L 324, p. 121).
- 13 În urma depunerii acestei plângeri, Comisia a deschis o procedură EU Pilot, cu referința 2070/11/SNCO, și a contactat autoritățile germane în scopul de a verifica în ce măsură evenimentele descrise de reclamanți în plângerea lor, în ceea ce privește practica clinicii private, erau de natură să încalce Regulamentul nr. 1394/2007.

- 14 La 10 mai și la 10 octombrie 2011, Comisia a adresat Republicii Federale Germania două cereri de informații, la care aceasta din urmă a răspuns la 7 iulie și, respectiv, la 4 noiembrie 2011.
- 15 La 11 august 2011, reclamanții au solicitat accesul, potrivit Regulamentului nr. 1049/2001, la informații privind tratarea plângerii. Mai precis, aceștia au solicitat consultarea observațiilor depuse de Republica Federală Germania la 7 iulie 2011 (denumit în continuare „documentul în litigiu”).
- 16 La 12 august 2011, Comisia a informat autoritățile germane cu privire la cererea de acces a reclamanților la documentul în litigiu.
- 17 La 19 august 2011, Republica Federală Germania a informat Comisia că se opunea acordării accesului la documentul în litigiu în temeiul excepțiilor care privesc, pe de o parte, protecția relațiilor internaționale, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, și, pe de altă parte, protecția obiectivelor activităților de anchetă, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din același regulament.
- 18 La 22 septembrie 2011, Comisia a respins cererea de acces a reclamanților la documentul în litigiu.
- 19 La 27 septembrie 2011, reclamanții au depus la Comisie o cerere confirmativă în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 20 La 9 noiembrie 2011, Comisia a confirmat decizia sa anterioară prin care a refuzat să acorde reclamanților accesul la documentul în litigiu în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din același regulament (denumită în continuare „decizia atacată”).
- 21 Mai întâi, Comisia a explicat că, după consultarea autorităților germane, acestea se opuseseră divulgării documentului respectiv prin invocarea în special a excepției privind protecția anchetelor prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001. În continuare, aceasta a arătat că, dat fiind că această motivare părea întemeiată la prima vedere, trebuia să refuze accesul la documentul în litigiu în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001. Pe de altă parte, Comisia a considerat că un acces parțial la documentul în litigiu potrivit articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu era posibil în speță. În sfârșit, aceasta a constatat că nu exista niciun interes public superior în sensul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001 care să justifice divulgarea documentului menționat.
- 22 La 27 septembrie 2012, Comisia i-a informat pe reclamanți că procedura EU Pilot 2070/11/SNCO era încheiată definitiv.

Procedura și concluziile părților

- 23 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 27 decembrie 2011, reclamanții au introdus prezenta acțiune.
- 24 Ca urmare a înlocuirii parțiale a judecătorilor Tribunalului, judecătorul raportor a fost repartizat Camerei a opta, căreia i-a fost reatribuită, în consecință, prezenta cauză.
- 25 Prin Ordonanța din 3 februarie 2014, Tribunalul a dispus Comisiei, în temeiul articolului 65 litera (b), a articolului 66 alineatul (1) și a articolului 67 alineatul (3) al treilea paragraf din regulamentul său de procedură, să prezinte documentul în litigiu, prevăzând totodată că acest document nu ar fi comunicat reclamanților în cadrul prezentei proceduri. Comisia a dat curs acestei cereri în termenul stabilit.

- 26 La 4 februarie 2014, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a invitat reclamanții și Comisia să prezinte observații cu privire la consecințele, pentru soluționarea prezentului litigiu, care trebuiau trase din Hotărârea Curții din 21 iunie 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia (C-135/11 P). Părțile au dat curs acestei invitații în termenul stabilit.
- 27 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul a decis deschiderea procedurii orale.
- 28 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 6 martie 2014.
- 29 Reclamanții solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 30 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca nefondată;
 - obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 31 Reclamanții invocă, în esență, trei motive, întemeiate pe încălcarea normelor fundamentale de procedură și a obligației de motivare, pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001 și pe încălcarea articolului 4 alineatul (6) din regulamentul menționat.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea normelor fundamentale de procedură și a obligației de motivare

Argumentele părților

- 32 Reclamanții impută, în esență, Comisiei că a considerat, în decizia atacată, că simpla opoziție a Republicii Federale Germania la divulgarea documentului în litigiu era suficientă pentru a le respinge cererea de acces în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001. În această privință, aceștia susțin că Comisia a săvârșit mai multe erori cu ocazia tratării cererii lor de acces și nu a motivat suficient decizia atacată.
- 33 Mai întâi, reclamanții arată că, atunci când este vorba despre o cerere de acces la un document care provine de la un stat membru precum în speță, articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 acordă Comisiei o marjă de apreciere în ceea ce privește aplicarea excepțiilor prevăzute la alineatele (1) și (2) ale aceleiași dispoziții. Astfel, Comisia nu ar fi obligată să treacă imediat la o consultare privind accesul a statului membru în cauză dacă este clar că documentul în discuție trebuie divulgat. În speță, reclamanții arată că niciun element din decizia atacată nu permite să se considere că o astfel de marjă de apreciere ar fi fost exercitată de Comisie în cadrul cererii lor de acces.
- 34 În continuare, reclamanții susțin că, chiar după consultarea Republicii Federale Germania în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia ar fi trebuit să verifice aprofundat dacă faptele și motivarea invocate de statul membru împotriva divulgării documentului în litigiu erau întemeiate. Potrivit acestora, revine Comisiei sarcina nu numai de a verifica dacă respectivul stat

membru își motivase în mod formal opoziția, ci și de a controla dacă această motivare se raporta la excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 și de a aprecia *in concreto* dacă excepțiile și motivele invocate erau aplicabile documentului în litigiu.

- 35 Pe de altă parte, reclamantii impută Comisiei că a adresat o invitație Republicii Federale Germania de a recurge la excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001. Astfel, aceștia consideră că, pentru a evita accesul reclamanților la documentul în litigiu, Comisia a dispus în mod direct statului membru să se opună acestei cereri și i-a dat instrucțiuni cu privire la modul în care invoca excepțiile din Regulamentul nr. 1049/2001. Or, un astfel de demers ar fi contrar finalității regulamentului menționat, și anume transparența și obiectivitatea deciziilor adoptate de instituțiile Uniunii Europene.
- 36 În plus, reclamantii susțin că Comisia a încălcat principiul egalității armelor și dreptul de a fi audiat în procedura care a stat la baza deciziei atacate. Astfel, aceștia arată că Republica Federală Germania a fost informată cu privire la motivele pe care le invocau în susținerea cererii lor de acces, în condițiile în care ei nu au fost informați cu privire la motivele pentru care statul membru respectiv se opunea divulgării documentului în litigiu. În aceste împrejurări, reclamantii nu ar fi putut să se exprime cu privire la temeinicia opoziției acestui stat membru în raport cu excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001. În sfârșit, reclamantii consideră că, în calitate de părți la procedură în sensul regulamentului menționat, aceștia ar fi trebuit să aibă acces la răspunsul Republicii Federale Germania.
- 37 În sfârșit, reclamantii susțin că Comisia a extins în mod eronat domeniul de aplicare al articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 la „autoritățile germane”, în condițiile în care singurul interlocutor valabil pentru Comisie în cadrul respectivului articol era „Republica Federală Germania”.
- 38 Comisia contestă argumentele reclamanților.

Aprecierea Tribunalului

- 39 În cadrul primului motiv, reclamantii invocă, în esență, două obiecții, întemeiate pe încălcarea normelor fundamentale de procedură, astfel cum acestea reies în special din articolul 4 alineatele (4) și (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, și, respectiv, pe încălcarea obligației de motivare.

– Observații introductive

- 40 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Regulamentul nr. 1049/2001 urmărește, astfel cum se indică în considerentul (4) și la articolul 1 din acesta, să confere publicului un drept de acces la documentele instituțiilor cât mai larg posibil (Hotărârea Curții din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, Rep., p. I-4723, punctul 33, și Hotărârea Tribunalului din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul, T-63/10, punctul 28). În temeiul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul menționat, acest drept privește nu numai documentele întocmite de o instituție, ci și pe cele primite de la terți, printre care figurează statele membre, astfel cum se precizează în mod expres la articolul 3 litera (b) din același regulament.
- 41 Acest drept este însă condiționat de anumite limite întemeiate pe considerente de interes public sau privat (Hotărârea Curții din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, Rep., p. I-1233, punctul 62, și Hotărârea Jurašinović/Consiliul, citată anterior, punctul 29). În special, articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil (Hotărârea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, citată anterior, punctul 50).

- 42 În speță, Republica Federală Germania și-a exercitat posibilitatea care îi este deschisă de articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 și a solicitat Comisiei să nu divulge observațiile pe care i le adresase la 7 iulie 2011 în cadrul procedurii EU Pilot 2070/11/SNCO. Acest stat membru și-a întemeiat opoziția în special pe excepția privind activitățile de anchetă, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din regulamentul menționat. În consecință, în decizia atacată, Comisia și-a întemeiat refuzul de a acorda acces la documentul în litigiu pe opoziția exprimată de autoritățile germane potrivit articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 43 În această privință, trebuie arătat că Curtea a avut deja ocazia să precizeze, în Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia (C-64/05 P, Rep., p. I-11389), și în Hotărârea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, citată anterior, întinderea opoziției formulate de un stat membru în temeiul dispoziției menționate.
- 44 În această privință, Curtea a subliniat că articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 avea un caracter procedural din moment ce se limitează să prevadă cerința unui acord prealabil al statului membru vizat atunci când acesta din urmă a formulat o cerere specifică în acest sens și era consacrată procesului de adoptare a unei decizii a Uniunii (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctele 78 și 81, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 53).
- 45 Spre deosebire de articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001, care nu acordă terților, în cazul unor documente care emană de la aceștia, decât dreptul de a fi consultați de instituția vizată în legătură cu aplicarea uneia dintre excepțiile prevăzute la alineatele (1) și (2) ale aceluiași articol 4, alineatul (5) din regulamentul menționat transformă acordul prealabil al statului membru în condiție necesară pentru divulgarea unui document care emană de la statul respectiv în cazul în care el solicită acest lucru (Hotărârea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, citată anterior, punctul 54).
- 46 Curtea a apreciat astfel că, din moment ce un stat membru își utilizase posibilitatea care îi fusese oferită de articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 de a solicita ca un document specific, emis de acest stat, să nu fie divulgat fără acordul său prealabil, eventuala divulgare a acestui document de către instituție necesita obținerea acordului prealabil al statului membru menționat (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctul 50, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 55).
- 47 Rezultă, *a contrario*, că instituția care nu dispune de acordul statului membru vizat nu este abilitată să divulge documentul în cauză (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctul 44, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 56).
- 48 Cu toate acestea, articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu acordă statului membru vizat un drept de veto general și necondiționat care îi permite să se opună, în mod pur discreționar și fără a fi necesar să își motiveze decizia, divulgării oricărui document deținut de o instituție numai pentru motivul că documentul menționat emană de la acest stat membru (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctul 58, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 57).
- 49 Astfel, exercitarea dreptului pe care articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 îl atribuie statului membru respectiv este limitată de excepțiile materiale enumerate la alineatele (1)-(3) ale aceluiași articol, acest stat membru beneficiind în această privință numai de dreptul de a participa la adoptarea deciziei instituției. Acordul prealabil al statului membru în cauză, la care se referă acest articol, se aseamănă astfel cu o formă de aviz conform privind inexistența unor motive de exceptare întemeiate pe alineatele (1)-(3) ale aceluiași articol, iar nu cu un drept de veto discreționar. Procesul decizional instituit astfel prin articolul menționat impune, așadar, ca instituția și statul membru în cauză să respecte excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctele 76 și 83, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 58).

- 50 În consecință, articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu permite statului membru vizat să se opună divulgării unor documente care emană de la acesta decât în temeiul excepțiilor materiale prevăzute la alineatele (1)-(3) ale acestui articol și motivându-și în mod corespunzător poziția în această privință (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctul 99, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 59).
- 51 În ceea ce privește, în cazul de față, domeniul de aplicare al articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 în raport cu instituția sesizată, trebuie amintit, astfel cum a statuat Curtea, că intervenția statului membru în cauză nu afecta, în privința solicitantului, caracterul de act al Uniunii al deciziei care i-a fost adresată ulterior de instituție ca răspuns la cererea sa de acces la un document pe care aceasta îl deținea (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctul 94, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 60).
- 52 Instituția sesizată cu o cerere de acces la un document, în calitate de autor al unei decizii de refuz al accesului la documente, este, prin urmare, responsabilă de legalitatea acesteia. Curtea a statuat deja că această instituție nu poate să accepte opoziția unui stat membru față de divulgarea unui document care emana de la acesta dacă respectiva opoziție era lipsită de orice motivare sau dacă motivele pe care se întemeia acest stat membru pentru a refuza accesul la documentul în cauză nu făcea parte dintre excepțiile enumerate la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctul 88, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 61).
- 53 În consecință, înainte de a refuza accesul la un document emis de un stat membru, revine instituției vizate sarcina de a examina dacă acesta și-a întemeiat opoziția pe excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și dacă și-a motivat în mod corespunzător poziția în această privință. În consecință, în cadrul procesului de adoptare a unei decizii de refuzare a accesului, instituția menționată trebuie să se asigure în legătură cu existența unei astfel de motivări și să o menționeze în decizia adoptată la încheierea procedurii (Hotărârile citate anterior Suedia/Comisia, punctul 99, și IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 62).
- 54 În schimb, potrivit jurisprudenței, nu intră în sarcina instituției sesizate cu o cerere de acces la un document efectuarea unei aprecieri exhaustive a deciziei de opoziție a statului membru vizat prin efectuarea unui control care ar depăși verificarea simplei existențe a unei motivări care face trimitere la excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, citată anterior, punctul 63).
- 55 Prin urmare, a impune o astfel de apreciere exhaustivă ar putea avea rezultatul ca, odată efectuată, instituția sesizată cu o cerere de acces la un document să poată proceda în mod greșit la comunicarea către solicitant a documentului în cauză, în pofida opoziției, motivată corespunzător în sensul punctelor 52 și 53 de mai sus, a statului membru care a emis acest document (Hotărârea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, citată anterior, punctul 64).
- 56 Acestea sunt principiile în lumina cărora trebuie analizate cele două obiecții invocate de reclamant în cadrul primului motiv.

– Cu privire la pretinsa încălcare a normelor fundamentale de procedură

- 57 În ceea ce privește obiecția întemeiată pe încălcarea normelor fundamentale de procedură, reclamantii arată, în primul rând, că articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie interpretat în sensul că Comisia, înainte de consultarea statului membru în cauză în sensul alineatului (5) al aceluiași articol, are obligația de a verifica, în temeiul marjei sale discreționare, dacă documentul la care se solicită accesul trebuie sau nu trebuie să fie divulgat în lumina excepțiilor prevăzute de regulamentul menționat.

- 58 În această privință, trebuie arătat că afirmația respectivă urmărește să repună în discuție susținerea Comisiei, formulată atât în decizia atacată, cât și în înscrisurile sale din fața Tribunalului, potrivit căreia, atunci când o cerere de acces privește un document care provine de la un stat membru, aceasta îi solicită în continuare respectivului stat acordul la divulgare.
- 59 Or, reclamantii critică în mod întemeiat o astfel de susținere a Comisiei, întrucât articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că, în cazul documentelor terților, inclusiv statele membre (a se vedea punctul 40 de mai sus), instituția sesizată cu o cerere de acces la un document consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (1) sau (2), în afară de cazul în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat.
- 60 În plus, trebuie arătat că, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că, în conformitate cu articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001, dacă instituția în cauză consideră că este clar că trebuie refuzat accesul la un document care emană de la un stat membru, în temeiul excepțiilor prevăzute la alineatul (1) sau (2) al aceluiași articol, aceasta îi refuză solicitantului accesul chiar fără a fi obligată să consulte statul membru de la care emană documentul, indiferent dacă statul membru a formulat sau nu a formulat anterior o solicitare în temeiul articolului 4 alineatul (5) din regulamentul menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia/Comisia, citată anterior, punctul 68).
- 61 Astfel, după cum susțin reclamantii, dacă documentul care provine de la un stat membru la care se solicită accesul nu se raportează în niciun mod la excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia nu poate fi obligată să consulte acest stat membru și ar trebui să treacă direct la divulgarea documentului în litigiu fără acordul său. În această privință, trebuie subliniat că, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 48 de mai sus, statele membre nu beneficiază de un drept de veto general și necondiționat care să le permită să se opună divulgării oricărui document deținut de o instituție numai pentru motivul că documentul menționat emană de la acestea.
- 62 În speță însă, nicio încălcare a articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu poate fi imputată Comisiei întrucât, astfel cum aceasta a indicat în decizia atacată, documentul în litigiu era aferent unei proceduri EU Pilot, iar excepția în sensul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 putea fi, prin urmare, invocată de Republica Federală Germania.
- 63 În această privință, trebuie arătat de la bun început că reclamantii nu contestă că documentul în litigiu este aferent unei activități de „anchetă” în sensul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 64 În orice caz, din Comunicarea din 5 septembrie 2007 (a se vedea punctul 10 de mai sus) reiese că obiectivul procedurilor EU Pilot este de a verifica dacă dreptul UE este respectat și aplicat corect în cadrul statelor membre. În acest scop, Comisia a recurs în mod obișnuit la solicitări de informații, adresate atât statelor membre implicate, cât și cetățenilor și întreprinderilor în cauză. În special, în cadrul specific al procedurii EU Pilot 2070/11/SNCO, Comisia a examinat dacă în mod efectiv faptele descrise de reclamantii în plângerea lor puteau constitui o încălcare de către Republica Federală Germania a Regulamentului nr. 1394/2007. În acest scop, Comisia a trimis, mai întâi, solicitări de informații statului membru menționat. Apoi, aceasta a efectuat o evaluare a răspunsurilor obținute. În sfârșit, Comisia și-a prezentat observațiile, chiar cu titlu provizoriu, în cadrul unui raport adresat reclamantilor.
- 65 În consecință, contrar celor susținute de reclamantii, Comisia și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 atunci când a consultat Republica Federală Germania cu privire la aspectul dacă, în opinia sa, excepțiile prevăzute la alineatele (1) și (2) ale articolului 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 se aplicau cererii lor de acces. În plus, este necesar să se considere că decizia Comisiei privind cererea de acces depindea de decizia adoptată de autoritățile germane în cadrul procesului de adoptare a deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, citată anterior, punctul 56).

- 66 În al doilea rând, reclamantii impută Comisiei că a dispus Republicii Federale Germania să se opună divulgării documentului în litigiu. Cu toate acestea, trebuie să se constate că o astfel de afirmație nu este nicidecum dovedită. Prin urmare, astfel cum reiese din scrisoarea din 12 august 2011 (a se vedea punctul 16 de mai sus), aceasta din urmă a informat Republica Federală Germania cu privire la cererea de acces a reclamanților la documentul în litigiu și, în acest cadru, s-a limitat să le solicite opinia cu privire la divulgarea documentului în litigiu. Contrar celor arătate de reclamanți, acest lucru nu poate constitui o invitație să se opună cererii lor de acces, ci ar urmări mai degrabă să îndeplinească obligația care revenea Comisiei, în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2011, de a consulta statul membru în cauză prin respectiva cerere.
- 67 În al treilea rând, reclamantii susțin că Comisia s-a adresat în mod eronat „autorităților germane”, iar nu „Republicii Federale Germania”. În această privință, este suficient să se arate că această afirmație pleacă de la o înțelegere deficitară a textului deciziei atacate. Astfel, în motivarea sa, Comisia a utilizat expresia „autoritățile germane” ca expresie echivalentă expresiei „Republica Federală Germania”. Întrucât cele două expresii se raportau, în speță, la statul membru în cauză de la care provenea documentul care făcea obiectul cererii de acces, în sensul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, nicio încălcare a articolului respectiv nu poate fi imputată Comisiei. Trebuie amintit că acest articol vizează toate documentele care provin de la state membre pe care acestea le transmit unei instituții, indiferent care ar fi autorul în interiorul statelor în conformitate cu repartizarea națională a competențelor (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia/Comisia, citată anterior, punctul 61).
- 68 În al patrulea rând, reclamantii impută, în esență, Comisiei că a încălcat principiul egalității armelor și că nu le-a permis să cunoască opinia Republicii Federale Germania în urma consultării efectuate conform articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2011.
- 69 În această privință, este necesar să se arate, mai întâi, asemenea Comisiei, că aceasta nu are ca sarcină, în cadrul aplicării articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, să se pronunțe, ținând seama de principiul egalității armelor, cu privire la un litigiu între solicitantul accesului la un document și statul membru autor al respectivului document. În speță, revenea tocmai Comisiei, în calitate de instituție competentă sarcina să decidă cu privire la accesul la documentul în litigiu, să examineze dacă Republica Federală Germania prezentase, în lumina excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, motivele pe care se poate întemeia la prima vedere refuzul cererii de acces.
- 70 În continuare, contrar celor susținute de reclamanți, trebuie să se constate că, în decizia atacată, Comisia nu s-a limitat numai să prezinte poziția susținută de Republica Federală Germania în ceea ce privește cererea lor de acces, ci a reprodus de asemenea, literal, extrasele din avizul pe care aceasta din urmă îl prezentase în urma consultării (secțiunea 3 din decizia atacată). Mai precis, este vorba despre extrasele în care Republica Federală Germania explica, în esență, că, în opinia sa, în cadrul unei proceduri EU Pilot, trebuia să primeze un climat de încredere reciprocă cu Comisia care să permită inițierea unui proces de negociere și de compromis în vederea unei soluționări rapide și depline a diferendului. Din extrasele respective reiese că, potrivit Republicii Federale Germania, divulgarea documentului în litigiu nu ar fi făcut altceva decât să aducă atingere cooperării loiale dintre aceasta și Comisie, a cărei menținere era necesară în cadrul anchetei inițiate.
- 71 În consecință, trebuie să se considere că Comisia a permis reclamanților să cunoască motivarea oferită de Republica Federală Germania în scopul de a se opune divulgării documentului în litigiu.
- 72 Pe de altă parte, trebuie respinsă argumentația reclamanților potrivit căreia, în esență, Comisia a le-a încălcat dreptul de a fi audiați pentru motivul că nu le-ar fi oferit posibilitatea de a-și prezenta observațiile cu privire la răspunsul dat de Republica Federală Germania.

73 În această privință, trebuie arătat că, în cadrul Regulamentului nr. 1049/2001, se prevede că, în urma unei prime decizii de refuz din partea instituției sesizate cu o cerere de acces la un document, solicitanții accesului pot prezenta, în temeiul articolului 7 alineatul (2) din regulamentul menționat, o cerere de decizie confirmativă. Cu această ocazie, ei își mențin posibilitatea de a-și transmite observațiile împotriva, dacă este cazul, poziției susținute de instituția respectivă. Mai precis, în cazul în care un stat membru s-a opus divulgării solicitate conform articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, prin invocarea excepțiilor prevăzute la alineatele (1) și (2) ale aceleiași dispoziții, solicitanții au posibilitatea, prin intermediul cererii de decizie confirmativă, de a se exprima cu privire la motivarea oferită de respectivul stat membru.

74 Or, în speță, după Decizia Comisiei din 22 septembrie 2011 prin care s-a refuzat cererea de acces a reclamantilor la documentul în litigiu (a se vedea punctul 18 de mai sus), aceștia din urmă au depus la Comisie o cerere confirmativă în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea punctul 19 de mai sus). În consecință, trebuie să se considere că, contrar susținerilor lor, ei au avut posibilitatea de a contesta atât demersurile Comisiei cu privire la consultarea Republicii Federale Germania în temeiul articolului 4 alineatul (5) din regulamentul menționat, cât și poziția acesteia din urmă în defavoarea cererii lor. Pe de altă parte, trebuie subliniat că, în motivarea sa, Comisia a răspuns în mod concret la afirmațiile și la observațiile prezentate de reclamant în cererea confirmativă (secțiunea 4 din decizia atacată).

75 În al cincilea rând, în condițiile în care reclamantii impută Comisiei că nu a identificat bine documentul care făcea obiectul cererii lor de acces, trebuie să se constate că, dimpotrivă, Comisia s-a referit în mod corect la documentul respectiv, atât în cererea sa către Republica Federală Germania, cât și în decizia atacată, ca fiind răspunsul pe care acest stat membru îl adresase Comisiei la 7 iulie 2011 în urma cererii efectuate în cadrul procedurii EU Pilot 2070/11/SNCO. Argumentul reclamantilor trebuie, prin urmare, respins.

76 În consecință, având în vedere faptul că Comisia a respectat obligațiile care decurg în special din articolul 4 alineatele (4) și (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, astfel cum a fost interpretat de Curte în jurisprudența sa, reclamantii nu pot susține că aceasta a săvârșit o încălcare a normelor fundamentale de procedură cu ocazia tratării cererii lor de acces.

77 Prima obiecție trebuie, așadar, respinsă.

– Cu privire la pretinsa încălcare a obligației de motivare

78 În ceea ce privește obiecția întemeiată pe încălcarea obligației de motivare, reclamantii invocă o serie de argumente menite să impute Comisiei faptul că s-a limitat să verifice în mod superficial motivarea Republicii Federale Germania invocată în susținerea refuzului exprimat de aceasta la cererea de acces. Aceștia apreciază că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, Comisia avea obligația de a examina în mod concret și individual respectiva motivare și ar fi trebuit să explice, în caz de refuz, motivul pentru care accesul la documentul în litigiu ar fi putut aduce atingere dispoziției invocate de Republica Federală Germania, și anume articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

79 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, prin această obiecție, reclamantii ridică problema naturii și a intensității examinării care trebuia efectuată și pe cea a motivării care urma să fie furnizată de Comisie atunci când aceasta decide să invoce excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001.

80 În această privință, reclamantii afirmă în mod întemeiat că Curtea a stabilit cu titlu de principiu că, pentru a justifica respingerea cererii de acces la un document a cărui divulgare este solicitată, nu este suficient ca acest document să intre sub incidența unei activități menționate la articolul 4 alineatul (2)

din Regulamentul nr. 1049/2001. Instituția în cauză trebuie totodată să furnizeze explicații cu privire la aspectul de a ști cum accesul la documentul respectiv ar putea aduce atingere în mod concret și efectiv interesului protejat printr-o excepție prevăzută la acest articol (Hotărârea Curții din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, Rep., p. I-5885, punctul 53, Hotărârea din 21 septembrie 2010, Suedia și alții/API și Comisia, C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, Rep., p. I-8533, punctul 72, și Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, punctul 44).

- 81 Or, trebuie să se observe că obligația de examinare concretă și individuală ce rezultă din principiul transparenței, astfel cum este enunțat în jurisprudența citată anterior, nu este aplicabilă atunci când cererea de acces privește un document care provine de la un stat membru în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 82 Prin urmare, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 53 și 55 de mai sus, Curtea a declarat că, în cadrul procesului de adoptare a unei decizii de refuz al accesului, Comisia trebuia doar să se asigure, pe de o parte, că statul membru în cauză își întemeiasă opoziția pe excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și, pe de altă parte, că își motivase corespunzător poziția în această privință.
- 83 Pe de altă parte, Curtea a precizat, ca răspuns la argumente asemănătoare celor invocate de reclamantii în prezenta speță, că nu intra în sarcina instituției sesizate cu o cerere de acces la un document efectuarea unei aprecieri exhaustive a deciziei de opoziție a statului membru vizat prin realizarea unui control care ar depăși verificarea simplei existențe a unei motivări care face trimitere la excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 84 În speță, trebuie să se constate că Comisia a verificat că opoziția Republicii Federale Germania făcea trimitere la excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și că respectiva opoziție era motivată corespunzător în această privință. Pe de altă parte, aceasta a arătat, mai întâi, că autoritățile germane se opuseseră divulgării documentului în litigiu întemeindu-se pe excepția privind protecția obiectivelor activităților de anchetă, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din acest regulament. În această privință, Comisia a citat chiar literal textul răspunsului Republicii Federale Germania. În continuare, instituția menționată a arătat că explicațiile acesteia păreau *prima facie* întemeiate, astfel cum este impus, în opinia sa, de Curte în Hotărârea Suedia/Comisia, citată anterior. În sfârșit, aceasta a răspuns la argumentele pe care reclamantii le-au invocat în cererea lor de decizie confirmativă din 27 septembrie 2011 (a se vedea punctul 19 de mai sus) împotriva consultării autorităților germane.
- 85 În consecință, Comisia și-a îndeplinit obligația de examinare diligentă prin aceea că a respectat nivelul de intensitate impus de Curte în jurisprudența sa în cadrul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 și obligația de motivare.
- 86 A doua obiecție trebuie, așadar, respinsă.
- 87 Având în vedere cele de mai sus, primul motiv trebuie respins în integralitate.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001

Argumentele părților

- 88 Reclamantii susțin, cu titlu principal, că Comisia nu și-a motivat suficient decizia cu privire la inexistența unui interes superior în sensul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001. Cu titlu subsidiar, aceștia consideră că Comisia nu a comparat în mod corect interesele

în conflict în prezenta cauză și contestă, în consecință, concluzia potrivit căreia niciun interes superior interesului procedurii EU Pilot nu putea justifica divulgarea documentelor în litigiu. În esență, aceștia arată că obiectivul privind protecția sănătății ar trebui să primeze în raport cu interesul particular al Comisiei de a-și continua ancheta.

89 Comisia contestă argumentele reclamantilor.

Aprecierea Tribunalului

- 90 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, chiar și în cazul în care, precum în speță, Comisia se întemeiază pe articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 în scopul de a refuza accesul la documentele solicitate, posibilitatea de a demonstra că există un interes public superior care să justifice divulgarea documentelor respective potrivit ultimei teze a articolului 4 alineatul (2) al aceluiași regulament nu este exclusă. Astfel, după cum reiese din jurisprudența citată la punctul 49 de mai sus, procesul decizional instituit de articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 impune ca instituția și statul membru în cauză să respecte excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din același regulament, ceea ce include în mod necesar articolul 4 alineatul (2) ultima teză.
- 91 Or, potrivit jurisprudenței, revine celui care susține existența unui interes public superior obligația de a invoca în mod concret împrejurările care justifică divulgarea documentelor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, punctul 68, Hotărârile citate anterior Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, punctul 62, Suedia și alții/API și Comisia, punctul 103, și LPN/Comisia, punctul 94).
- 92 Pe de altă parte, expunerea unor considerații de ordin pur general nu poate fi suficientă pentru a demonstra că un interes public superior primează în raport cu motivele care justifică refuzul divulgării documentelor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea LPN/Comisia, citată anterior, punctul 93).
- 93 În plus, interesul public superior susceptibil să justifice divulgarea unui document nu trebuie, în mod necesar, să fie distinct de principiile care stau la baza Regulamentului nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Suedia și Turco/Consiliul, punctele 74 și 75, și LPN/Comisia, punctul 92).
- 94 În speță, trebuie arătat că, în decizia atacată, Comisia a considerat că niciun interes public superior nu justifica divulgarea documentelor în temeiul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, întrucât cel mai bun mod de a servi interesul general în speță era finalizarea procedurii EU Pilot cu Republica Federală Germania. Potrivit Comisiei, care a preluat, în esență, motivarea invocată în această privință de autoritățile germane în scrisoarea lor din 19 august 2011 (a se vedea punctul 18 de mai sus, precum și punctele 3 și 6 din decizia atacată), acest lucru ar permite să se verifice dacă dreptul Uniunii fusese încălcat în mod efectiv în lumina faptelor susținute de reclamanti în plângerea lor împotriva autorităților germane.
- 95 Această apreciere a Comisiei nu este afectată de nicio eroare.
- 96 Prin urmare, în primul rând, este necesar să se considere că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 94 de mai sus, Comisia și-a motivat concluzia potrivit căreia un interes public superior, în sensul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, nu putea justifica, în speță, divulgarea documentului în litigiu. În consecință, argumentul reclamantilor întemeiat pe un viciu de motivare a deciziei atacate în această privință nu poate fi primit.

- 97 În al doilea rând, trebuie să se arate că reclamantii, pe lângă afirmațiile generale în ceea ce privește necesitatea de protecție a sănătății publice și faptul că tratamentele clinicii private au cauzat decesul mai multor pacienți în Germania, nu invocă motivele concrete care ar justifica, în speță, divulgarea documentului în litigiu. Mai precis, aceștia nu explică în ce măsură divulgarea către reclamantii a documentului respectiv, și anume răspunsul Republicii Federale Germania la întrebările adresate de Comisie în cadrul procedurii EU Pilot în cauză, ar servi interesului de a proteja sănătatea publică. Or, trebuie subliniat că, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctele 91 și 92 de mai sus, deși, la momentul aplicării excepției de la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, sarcina probei revine instituției care invocă respectiva excepție, în schimb, în ceea ce privește articolul 4 alineatul (2) ultima teză din regulamentul menționat, revine celor care invocă un interes public superior în sensul ultimei teze a dispoziției respective să demonstreze acest lucru.
- 98 În al treilea rând, presupunând chiar că afirmațiile generale cu privire la existența unui interes general la protecția sănătății ar trebui admise, divulgarea documentelor solicitate, în prezenta cauză, nu poate fi considerată că permite satisfacerea unui asemenea interes. Astfel, trebuie să se constate că nu revine reclamantilor sarcina de a stabili în ce măsură dreptul Uniunii, în special Regulamentul nr. 1394/2007, fusese respectat de autoritățile germane în lumina cadrului factual expus în plângerea lor. Dimpotrivă, trebuie admisă aprecierea Comisiei potrivit căreia interesul public de a clarifica ea însăși dacă dreptul Uniunii fusese respectat de Republica Federală Germania constituia calea cea mai eficientă în vederea protejării sănătății publice.
- 99 În al patrulea rând, reclamantii arată că documentul în litigiu ar fi de natură să stea la baza acțiunii în răspundere extracontractuală pe care ar putea-o intenta eventual în fața instanțelor naționale germane. În esență, cererea reclamantilor are ca obiect obținerea documentelor doveditoare în susținerea acțiunii în răspundere prin utilizarea în acest scop a Comisiei și a competențelor de anchetă pe care aceasta le deține în calitate de gardian al Tratatului FUE. Or, nu se poate considera că interesul reclamantilor de a prezenta documente doveditoare la instanța națională este un interes public superior în sensul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, ci un interes privat (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Agrofert Holding, citată anterior, punctul 86). Prin urmare, nu se poate admite ca Comisiei să îi fie oferite instrumente în scopul de a obține accesul la probe nedisponibile pe alte căi.
- 100 În această privință, este necesar să se arate că, deși faptele care stau la baza acțiunii reclamantilor în fața instanțelor germană și europeană sunt în mod evident nefericite și regretabile, Comisia a subliniat în mod întemeiat că reclamantii trebuie să acționeze în justiție prin exercitarea căilor de atac și a mijloacelor de obținere a probelor care le sunt recunoscute de ordinea juridică națională.
- 101 În al cincilea rând, reclamantii impută Comisiei că nu le-a acordat accesul la documentul în litigiu, în lumina interesului public invocat, chiar după închiderea procedurii EU Pilot 2070/11/SNCO.
- 102 În această privință, este suficient să se amintească că, dintr-o jurisprudență constantă, rezultă că, în cadrul unei acțiuni în anulare formulate în temeiul articolului 263 TFUE, legalitatea actului atacat trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept care existau la data la care actul a fost adoptat (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2009, Franța/Comisia, T-432/07, nepublicată în Repertoriu, punctul 43 și jurisprudența citată).
- 103 Or, trebuie să se constate că închiderea procedurii EU Pilot 2070/11/SNCO a intervenit după adoptarea deciziei atacate. În consecință, argumentul reclamantilor trebuie înlăturat.
- 104 În orice caz, nu se poate exclude, astfel cum reiese, pe de o parte, din cuprinsul punctului 12 din Hotărârea LPN/Comisia, citată anterior, și, pe de altă parte, din indicațiile furnizate de Comisie în ședință, că accesul integral sau parțial la documentele în discuție în prezenta cauză ar putea fi acordat reclamantilor întrucât excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din regulamentul menționat ar înceta să fie aplicabilă ca urmare a clasării de către Comisie a plângerii lor, cu condiția

să se dovedească că documentele solicitate nu fac obiectul unei alte excepții în sensul acestui regulament. Or, o astfel de ipoteză ar putea fi avută în vedere numai dacă Comisia era sesizată cu o nouă cerere de acces.

105 În consecință, în speță, Comisia nu a săvârșit nici o încălcare a obligației de motivare, nici o eroare de apreciere la momentul aplicării articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001.

106 Al doilea motiv trebuie, așadar, respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001

Argumentele părților

107 Reclamanții susțin că Comisia a încălcat dreptul reclamanților de a obține un acces parțial la documentul în litigiu.

108 Comisia contestă argumentele reclamanților.

Aprecierea Tribunalului

109 În temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții, aplicabil procedurii din fața Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, și al articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să arate obiectul litigiului și să cuprindă expunerea sumară a motivelor invocate. Aceste mențiuni trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să își exercite controlul jurisdicțional. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază o acțiune să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive (Ordonanța Tribunalului din 28 aprilie 1993, De Hoe/Comisia, T-85/92, Rec., p. II-523, punctul 20, și Ordonanța Tribunalului din 11 iulie 2005, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, T-294/04, Rec., p. II-2719, punctul 23).

110 În speță, trebuie să se constate că, pe lângă enunțarea abstractă, în cadrul cererii introductive, a unui motiv întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în special punctul 91 din cererea introductivă), reclamanții nu dezvoltă nicio argumentație în susținerea acestuia. Astfel, ei se limitează să susțină că „Comisia ar fi trebuit să indice cu exactitate autorul documentului în litigiu, volumul acestuia din urmă, precum și anexele sale, referința sa etc. pentru a permite identificarea documentului respectiv” și că, „[î]n lipsa unei astfel de identificări a [documentului în litigiu] de către «autoritățile germane», [...] nu s-au aflat în prezența unei proceduri echitabile”.

111 Or, întrucât această afirmație nu prezintă nicio legătură cu aplicarea articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 în prezenta cauză, ci mai degrabă cu obligația de motivare astfel cum a fost examinată la punctele 78-86 de mai sus, trebuie considerată lipsită de relevanță în susținerea prezentului motiv.

112 Pe de altă parte, trebuie să se considere că argumentele prezentate de reclamanți în stadiul replicii nu pot fi de asemenea examinate, întrucât, printre altele, se întemeiază pe elemente din decizia atacată care erau cunoscute la data introducerii acțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 21 octombrie 2010, Umbach/Comisia, T-474/08, nepublicată în Repertoriu, punctul 60).

113 Prin urmare, al treilea motiv trebuie respins ca inadmisibil.

114 Acțiunea trebuie respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 115 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere sau pentru motive excepționale.
- 116 În împrejurările din prezenta cauză, trebuie să se decidă că fiecare parte va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 25 septembrie 2014.

Semnături